

Ова анализа првенствено се упућује политици, српском, грчком, црногорском и македонском јавном мњењу. Циљ ове анализе је евидентирање чињеница, да платформа Природне Албаније, није уперена против никога, према томе ни против регионалном миру али нити против сусједа Албаније. У противном, Природна Албанија, је једна понуда за мир, стабилност и добробит свих народа Балкана.

Уједно, ова анализа је и позив за дебату са било ким, научника или политичара, Србин, Грк, Македонац или Црногорац он био. Други разлог који ме је натјерао да напишем ову анализу су пријекко 450 записа и анализа објављених у дневној српској, грчкој, македонској или црногорској штампи током ове године.

Прво и главно рјешење на Балкану је уједињење Албанаца, тј. стварање Природне Албаније. Зашто ово кажем?

Наводим само неколико чињеница како би вам дао к знању али и како би ви сами просудили.

1. Албанска нација је јединствен случај у Еуропском континенту.

Званична Албанија је једина држава Еуропе која уздуж својих граница има самог себе. Овај апсурд полази од Хани и Хотит, на сјеверу те завршава у Сафа е Вотес на јужном њеном дјелу. Дакле, ту се ради о једном *sui generis* случају.

2. Сређивање статуса албанских територија током минулог стољећа је био подељен са 7 међународних споразума, чије су одлуке или биле колонијалне или биле дјелимично крпљење разних дјелова албанске нације. То су Лондонски споразум, Версајски споразум, Споразум Јалте из 1945, Споразум Рамбујеа, које је била посвећена само једном дјелу албанске територије као што је било Косово, Кончуљски споразум из

трећег мјесеца 2001. год. који је био посвећен само једном другом дјелу албанске нације као што је Прешевска долина, Охридски споразум из 8. мјесеца 2011. који је био посвећен сада другом дјелу албанске територије као што је БЈРМ. Званично албански народ живи у две државе као што су Албанија и умјетна држава Косова. Док у источној Албанији у БЈРМ, са статусом државотворног народа и у двије националне мањине у Црној Гори и у Србији. Али, не постоји никако у грчкој покрајини Сатегија ради тога јер су одатле Албанци депортирани присилно год. 1944.

Данас, када говоримо о новим међународном поретку који се позива не на право силе него на силу правде, Албанци имају право тражити удовољење не дјелимичне него потпуне правде тј. неправде која је њима начињена у прошлости.

3. Сви сусједи Природне Албаније добили су своју неовисност прије Албанаца. Албанци су добили неовисност правним актом Влоре од 28.11.1912. Али, што се заправо догодило? Сви сусједи Природне Албаније се проширили своје територије након објављивања својих неовисности, само је Албанија сужена и раскомадана територијално након објављивања неовисности.

4. Током једног стољећа, Албанци славе 28. новембар као дан своје неовисности те не славе датум када је одлучено комадање њихове земље – 29. јули 1913. који велике силе признају као датум и велики национални празник Албанаца.

5. Устав Републике Албаније, на својој Преамбули, признаје право уједињења Албанаца у једну државу као неотуђиво и легитимно право. Велике силе усвојили су документ, тј. Устав, признали то право не дајући никакву примједбу на Преамбули 6. –данас постоји двије половичне албанске државе које могу уједињење остварити мирним путем.

7. У 10. мјесецу 2011. једна угледна и озбиљна међународна организација с именом Gallup Internacional у својим испитивањима јавног мњења која је ових дана објавила резултате својих истраживања представила се овим подацима: на Косову 81% Албанаца жели уједињење са Албанијом, у Албанији 63% жели уједињење са Косовом, у Македонији 83% желе уједињење са Албанијом.

Морам извршити једну исправку ријечи која се употријебљава у жаргону српских, грчких, македонских и црногорских политичара. Када они говоре о уједињењу Албанаца, употријебљавају ријеч Док, ја сам антифашиста па зато признајем Природну Албанију – што значи Албанија у својим природним границама. То се те границе које је објавила

Влорска скупштина 28. новембра 1912. Што се тиче међународне заједнице, ја знам да она тражи мир у регији, тражи стабилност у регији, те зато је почела подржавати идеју о уједињењу Албанаца. Важно је да носиоци Природне Албаније не подржавају насиље, дакле њихова је девиза: дијалог са сваким, о свачему. Онај тко има право и на чијој је страни правда не боји се никаквог дијалога. Међународна заједница, у функцији мира, одложила је неколико својих конференција као нпр. ону из Версаја и Јалте. Када се створила Краљевина Срба-Словенаца-Хрвата, поништена је црногорска државност. Данас ова краљевина не постоји више али се Црној Гори вратила неовисност.

Према томе, треба да се поништи и задњи међународни споразум која је из лондонске конференције из 1913 год. према којему раскомадане албанске територије. Како ово постићи? Демократским путевима. На примјер, Листа Природне Албаније врло брзо ће затражити у МСП у Хагу поништење тог споразума и одштету од 100 милијарде стерлинга од 6 великих сила. За јавност наводит ћу само неке чињенице из ове конференције.

Прва чињеница: Лондонска конференција није била службена конференција. Од њеног почетка она није водила никакав записник. Овакав поступак подсјећа на неког који покушава након злочина прикрити трагове злочина.

Друга чињеница: Ова конференција није се окупила како би расправила проглашење неовисности Албаније од 28. новембра 1912. него да удовољи Србији, Црној Гори, Бугарској, Грчкој и Турској. Ево изјаве француског амбасадора са те конференције – господина Пола Камбона: "Сасастали смо се дне 16 децембра како би постигли један споразум између Србије, Грчке, Бугарске, Црне Горе и Турске у канцеларији Gruyent (Камбон, Допис, страница 31).

Трећа чињеница: Пол Камбон на крају конференције изјавит ће: "Наши Балканци побјегли али су остала неријешена два најтежа проблема – границе Албаније и острва егејскога Мора" (на истом мјесту, страница 57).

Чињеница четврта: Водитељ Конференције, бивши британски министар спољних послова г. Гери, изјавит ће у Дому опћина да су комадали Албанију како би успоставили мир међу великих сила. Али, након годину дана почео је Први свијетски рат.

Природна Албанија је реалност и нужност за мир Балкана

Пише: Кочо Данај
четвртак, 20 октобар 2011 11:55

Чињеница пета: Бивши министар велике Британије, Робин Кук, изјавио је у априлу 1999. у Дому опћина "да ми морамо исправити неправде које смо начинили албанском народу". Има и других чињеница које ће се дати на располагање МСП у Хагу.

Природна Албанија смириваће регију, стабилизираће се регион и прилику ће добити да се стабилизирају и друге регије као што су БиХ или Македонија.

Противно овоме, наставит ће се дестабилизација регије јер ће радикалне снаге дјејствовати. Природна Албанија значи замјену осовине Београд - Атина на троугао Београд - Тирана - Атина, након уједињења Косова и других дјелова албанских територија са матичном Албанијом.

Неки српски политичари, грчки, македонски или црногорски – па и неки албански – плаше се да ће уједињење изазвати "домино ефекат" у регији. То није истина. Зашто?

Зато што у регији нема нити једна друга нација која уздуж своје границе са званичном Албанијом се граници сама са собом тј. сусјед буде сам себи. Конкретније, када прелазиш гранични пријелаз Хани и Хотит, који спаја Албанију и Црну Гору, упадаш у албанску територију који се зове Тузи. Када прелазиш Qafen e Morines, која спаја Косово са Албанијом, мораш проћи кроз албанску територију, када прелазиш Хани и Елезит, који спаја Косово са Македонијом, опет ћеш се наћи у албанском територију, када прелазиш Qafa e Thanës, гранични прелаз која спаја Албанију са Македонијом опет се налазиш на албанском територију те исто кад прелазиш Qafen e Votes, који спаја Грчку са Албанијом, налазиш се свакако на албанском тлу.

Дакле, гдје је ту "домино ефекат"? Нигдје. "Домино ефекат" постоји просто како би се уплашили они које не познају стварност регије или оне коју ту стварност желе прикрити.

Прихватајући право албанском народу на уједињење, ја прихваћам и право других на уједињење, у конкретном случају и српском народу. Не бих се уопће чудило, те ћу сматрат за нормално ако би ускоро у Републици Српској у БиХ, одржати референдум и она припојити Србији.

Природна Албанија је реалност и нужност за мир Балкана

Пише: Кочо Данај
четвртак, 20 октобар 2011 11:55

Важно је да се проблем рјешава мирним путем. Једна регија се може дестабилизирати када се проблем прикрије а не када се о њему отворено говори. Када сам раније говорио, да је девиза Природне Албаније дијалог и само дијалог, са сваким и о свему, имам у виду да они које подржавају Природну Албанију имају једну политичку сумњу коју немају право прегазити. Дакле, ја пристајем да разговарам са сусједима на основу неовисности из Влора 1912. год. Ја не признајем Лондон 1913 год. те разговори и дијалог значи и компромис али, након признавања права Албанаца на уједињење, разговарат ће се и о Скопљу, и о Сатегију, о Прешеву и Бујановцу, и о Зубином Потоку. Наглашавам, у почетку да прихватамо срж проблема који је: Природна Албанија је реалност и нужност која треба миру и добробити регије Балкана.

Ето један примјер: У Платформи Природне Албаније каже се да се Сатегија објави као неутрална зона међу Грчке и Албаније, што значи да ће Албанци из Сатегије имати право да се врате у њихова огњишта из којих су присилно неправедно протјеривани прије 60 год. Реците ми, молим вас, да ли има већег демократског захтијева од овог?

Аргументи и чињенице које сам навео непобитно потврђују да Природна Албанија јесте понуда миру стабилност упућена сусједним земљама, јавном мњењу и политичарима ових простора.

Председник Листе за природну Албанију